LA FONTAINE

La Fontainove basne

22257

DVOR KRALJA LAVA

Oholi i silni kralj lav pozvao je jednog dana svoje podanike da dođu k njemu u goste. Želio je da im pokaže raskoš svoga dvora. Podanici su se odazvali pozivu i pohitali sa svih strana. Lav ih ljubezno dočeka u svečanoj dvorani: to je bila ružna i smrdljiva pećina. Naviknut na čist planinski zrak, medvjed je s gađenjem začepio nos. Lav razjareno skoči i rastrga ga svojim oštrim zubima. Zatim strašnim glasom upita prisutne:

— Hoće li se još tko rugati mome dvoru?

— Neće nitko, moćni gospodaru — odgovori majmun u ime svih. — Tvoja palača je najljepša od svih koje sam ikada

vidio. Ništa se s njom ne može usporediti. Ni ruža, ni karanfil, ni ljubičice ne mirišu tako divno. — U prvi mah su se lavu dopale ove laskave riječi, ali odmah zatim posumnja u majmunovu iskrenost te i majmun prođe kao i medvjed.

— Da čujem i tebe! — obrati se na kraju lav lisici. — Da li ti se sviđa ovaj miris?

— Miris? Kakav miris? — odgovori lisica. — Ne osjećam nikakav miris jer sam strašno prehlađena.

Tako je lisica svojom lukavošću spasila i sebe i ostale od čeljusti moćnog lava.

MAGARAC I PAS

Jednog dana, u samu zoru, krenuše pas i magarac sa svojim gazdom na sajam. Usput su naišli na livadu i gazda zastade da se odmori. Legne u hlad i zaspi. Magarac, zna se, počne pasti. I psa je morila glad. Znajući da se u bisagama nalazi kruh, pas zamoli magarca: — Stani, druže, klekni, pomoći mi treba da iz torbe uzmem komad hljeba.

— Čekaj da se probudi gazda, on ti kruh daje vazda — odgovori mu magarac.

— Vidim da te dobrota ne krasi — odgovori mu pas — ali neka, neka, mirno samo pasi.

Odjednom se iz šume došulja vuk. Videći lijepog, uhranjenog magarca, skoči mu za vrat. Magarac, sav protrnuo od straha, pozove u pomoć psa.

— Čekaj, gazda će se dići — odgovori mu pas — pomoć će ti stići.

— Satrt će me vučji zubi prije nego li se on probudi!

— Žao mi je druže, nemoj suze liti — to će uskoro biti!

Tako je vuk pojeo magarca.

A pouka glasi: Pomognimo uvijek jedni druge.

MUDRA ŠEVA

Neka ševa savila je gnijezdo usred žitnog polja. Baš kad je žito sazrelo, njoj su se izlegli mladi.

— Ostanite budni, mili moji ptići! Ako dođe vlasnik ove njive, upamtite hoće li što reći, saznat ćemo tako treba li pobjeći! — reče im majka i vinu se u nebo.

Ubrzo stiže vlasnik sa svojim sinom. — Žito nam je zrelo i treba ga žeti; prijatelji naši neka sutra dođu čim zora zaplavi i reci im da nitko srp ne zaboravi.

Čim se ševa vrati, preplašena dječica zapištaše: »Sutra, sutra, prijatelji će žito žeti već od samog jutra.«

— Rekao je prijatelji? — primijeti ševa i mirno zaključi: — Znači, neće srp da nas zakvači. — I zaista idućeg dana sve

je bilo mirno. Tek pred podne naiđe gazda sa svojim sinom. — Ovo žito već poliježe, rođake zovi da se snoplje veže! — Rekao je majko da rođake zove! — cvrkutale su ševice. — Rođake? — usklikne majka. — Budite bez brige, s rođacima nikad žito požnjet neće, nije vrijeme da se s njive kreće.

I ovaj put majka je bila u pravu. A gazda je po treći put došao na njivu i rekao sinu: — Pomoć nam ne stiže, obitelj cijela nek se srpa lati, nećemo za sutra više nikog zvati. — Obitelj cijela! — uzdahnu ševa. — Onda, djeco draga, ne gubimo časa, na drugome mjestu potražimo spasa. — I istoga dana ševa se sa svojim golišavim ptićima preselila na skrovitije mjesto.

PARNIČENJE VUKA I LISICE

Jednog dana posvade se lisica i vuk oko podjele plijena.

— Pokrala si me! — urlao je vuk.

— Ti si lopov! — uzvraćala mu je lisica.

Riječ po riječ i tako se zavadiše da ih nitko nije mogao izmiriti. A bili su susjedi. Odlučiše najzad da se obrate jed-

nom starom i mudrom majmunu, poznatom po svojim pravednim presudama, da im on podijeli pravdu.

— Lija me je pokrala — izjavi mrko vuk. — Potkrada me iz dana u dan.

— Nije istina! — branila se lisica. — On je lopov, a ne ja, gospodine suče, zar ne vidite koliko je jači od mene. Ta otkud bih ja? On je mene pokrao!

Dok su vuk i lisica optuživali jedno drugo, majmun je, gunđajući sebi u bradu, prelistavao neku debelu knjigu.

— Da vidimo — reče napokon — ti, lijo, tvrdiš da te je vuk pokrao, a ti, vuče, tvrdiš da te je lisica pokrala. Po mome mišljenju krivi ste oboje: Ti, vuče, kriv si jer nisi okraden, a tužiš se! Ti, lijo, kriva si jer si sigurno ukrala ono zbog čega te vuk tuži!

— To nije istina! — povikaše jednoglasno i vuk i lisica.

— Hoćemo da čujemo tko je od nas dvoje u pravu!

— Nitko — odgovori majmun koji je dobro znao da su i lisica i vuk poznati lopovi, te da ne može pogriješiti ako ih oboje proglasi krivima.

Dječji klasici

J.Swift:	GULIVEROVA PUTOVANJA
Ch. Perrault:	USPAVANA LJEPOTICA
L. Carrol:	ALICE U ZEMLJI ČUDESA
Grimm:	GRIMMOVE PRIČE
C. Collodi:	PINOCCHIO
H. C. Andersen:	ANDERSENOVE BAJKE
Ezop:	EZOPOVE BASNE
Grimm:	PALČIĆ
xxx:	HILJADU I JEDNA NOĆ
Ch. Perrault:	MAČAK U ČIZMAMA
La Fontaine:	LA FONTAINOVE BASNE
J. M. Barrie:	PETER PAN
A. Dumas:	ROBIN HOOD
Ch. Perrault:	CRVENKAPICA
Grimm:	SNJEGULJICA
Ch. Perrault:	PEPELJUGA

NUNIĆ AIDA

Izdavač: MEDICINSKA KNJIGA, Zagreb, Belostenčeva 3—5
— Tisak: GRAFIČKI ZAVOD HRVATSKE, Zagreb, Frankopanska 26